

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΖΕΚΥ ΚΟΥΠΕΡ

(Άρθρο γραμμένο από τη Ίωάννα Ρούντοτ καθ' ύπαγόρευσην του Τζέκυ Κούπερ)

ΕΝ επιτρέπω σε κανένα δημοσιογράφο να μου παίρνει συνεντεύξεις γιατί αυτοί οι άνθρωποι γράφουν πρώτα κι ύστερα σκέφτονται. Καμιά φορά παρασφώνονται από το θέμα τους και γράφουν ένα σωρό φανταστικά πράγματα. Γι' αυτό δεν έκανα ξαίρσις παρά μόνον γιά την αγαπημένη μου Ίωάννα Ρούντοτ, την οποία ξέρω τόσο καλά και της έχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Τι τ'ά θέλετε κι αυτή ή δουλειά του δημοσιογράφου, σάν άλλος, έχει τ'α μυστικά της και πρέπει κανείς να είναι να παρουσιάζη όμορφα και τ'α πιο συνθησιαμένα πράγματα. Για σκεφθήτε τι άπογήτευσι θά μ'ά έκανε, παραδείγματος χάριν, αν διαβάζαμε μιά μέρα ότι ή Γκρέτα Γκάρμποτ είναι μιά υπερβολικά συνθησιαμένη γυναίκα που κλαίει, τρώει, κοιμάται και κουράζεται σάν όλα τ'ον κόσμο κι' ότι δεν είχε παρά μόνο μιά αισθησιακή περιπέτεια στη ζωή της.

Έλπίζω ότι οι φίλοι μου θά συγχωρήσουν αυτή τη φλυαρία μου. Ξέρω πολύ καλά ότι δεν είναι οσοδήποτε πράγμα τ'α παιδιά να μιλάν σάν τους μεγάλους, μ'α μιά πού βρήκα την εδωκαρία θά σάς πώ όλα όσα ξέρω κι' άς μου τις βρῆξει για καλά ο πατέρας μου. Τό ξύλο μιά φορά θά τ'ο φάω πού θά τ'ο φάω. Δεν νομίζετε λοιπόν ότι δεν είναι λογικό να τ'ο φάω άδικα; Γι' αυτό έχουν δίχρη οι νεότερες πού γράφουν ένα σωρό παραμύθια. Τά παραμύθια δεν άρῶσουν μόνον σ'α παιδιά. Άρῶσουν και σ'τους μεγάλους. Αυτό τ'ο λέει συχνά ή μεγάλη φίλη μου ή Νόρμα Σηρο. Έρχεται συχνά και κάθεται κοντά μου γιά να τις πώ μιά φρεσινή ιστορία. Κι' έχω μαδόντας τις σχολιάτες πού μου δένει τις διηγήσεις, δ.τι περῶσει από τ'ο κεφάλι μου, πρῶτα πού τήν κάνει να τρελλανιεται από τ'α γέλια. Μή με παραξηγήσετε λοιπόν, ο,τι κι' αν σάς πώ. 'Η άγατημένη μου Ζάν θά τ'α γράψη με τάξι. Μά έχω έχλω διαφορετική γνώμη. Τά θέλω άνακατεμένα, γιατί άκόμη άλλωστε δεν έχει «πῆξει» τ'ο μυαλό μου!

Λέγαμε λοιπόν γιά τους δημοσιογράφους. Και έχω δίχρο να μίη τους εμπιστευομαι. Σκεφθήτε ότι αν τους άρηναι να γράφουν την βιογραφία μου θά ήταν ικανοί να μού φορτώσουν ένα σωρό άφροτικές περιπέτειες. Σ' έμένα. Ένα παιδί δέκα χρόνων. Γιατί, μ'α την άλήθεια, τόσο είμαι. 'Η μάλλον γιά να κάνουμε σωστούς λογαριασμούς άφρο γεννήθηκα τ'ο 1923 είμαι σήμερα... δώδεκα χρόνων!

Κανείς οστόσο δεν φαντάζεται τ'α βάσανα πού έχω τραβῆξει. Όλοι νομίζουν ότι από τ'α μικρά μου χρόνια κέρδιζα όπως τώρα χιλιαπεντακόσια δολάρια την ήβδομάδα. Έ, όχι φίλοι μου. Αν υπάρχη ένα παιδί πού φοβήθηξη τ'η φτώχεια και δεν χόρτασε ψωμί τ'ο μάτι του, είμαι έχω. Άκομη και σήμερα πού είμαι πλούσιος κι' έχω όλα τ' αγαθά τ'ου κόσμου, είναι στιγμές πού θυμάμαι τ'α πρώτα χρόνια της παιδικής μου ηλικίας και τότε άρχίζω να τρώω γρήγορα, φοβούμενος ότι κάποιος θά μού πάρη τ'ο φαγητό μου. Άκούστε με προσεχτικά: Δίνετε σ'α παιδιά σας να τρώνε όσο θέλουν κι' ό,τι θέλουν. Έτσι μονάχα θά τους δυναμώσετε τ'ο χαρακτήρα τους και θά καταλάβουν ότι κάτι άξίζουν. Όταν ένας μικρός σάς λέει:

— Θέλω αυτό τ'ο πράγμα!

Μή τ'ο φέροντε καθόλου δυσκολίες. Γιατί τ'ον κάνετε να σκέφεται ότι δεν έχει τ'ο δ, κ, α, ι, ω, μ, α να ζητήση κάτι από τ'η ζωή κι' άρχίζει να φοβάται. Είδατε ποτέ τ'ο βλέμμα τ'ων φτωχών παιδιών; είναι διαρκώς ίκετευτικό, σάν τ'ο βλέμμα τ'ου δαρμένου σκύλλου! Αίονιως κυττάζουν τ'α χέρια σας μήπως τ'ους δώσετε κανένα νόμισμα. Ζητιανεύουν εκείνο πού θά έπρεπε να απαιτούν από τους ανθρώπους. Συχνά πηγαί, να σ' τις φτωχές συνοικίες τ'ου Χόλλυγουντ και μιράζω διάφορα χρι-

σμα δώρα στους μικρούς φίλους μου. Κάθε φορά δημοσ φεύγω στενοχωρημένος, γιατί θυμάμαι ότι κι' έχω ένα καιρό ήμουν τόσο δυστυχισμένος.

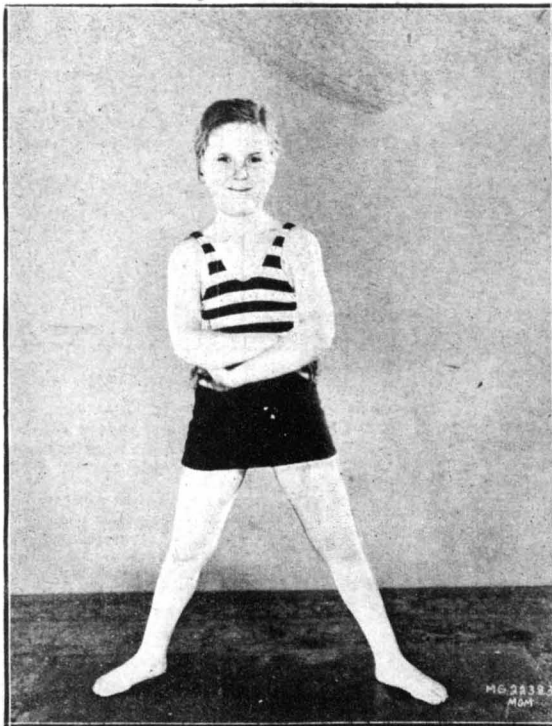
Έκείνη την εποχή πού είχα έλθει στον κόσμο, δηλαδή τ'ον 1923 ο πατέρας μου ήταν άνεργος και τ'ο ψωμί σ'τ'ο σπίτι ήταν πολύ λίγο. 'Η μητέρα μου άναγκαζόταν να δουλεύη σκληρά σ'τ'α ξένα σπίτια γιά να τρώη ένα πιάτο φαί και να μπουρῆ να με θρέψη. Άλήθεια γιατί είχε διαλέξει αυτή την εποχή ο πατέρας μου να με βάλη σ'τ'α βάσανα τ'ου κόσμου; Φαίνεται ότι είχε κι' εκείνος κυριευθή από μ'ην μανία όλων τ'ων φτωχών άνθρώπων, οι όποιοι μ'α έζοντας τ'α πούτ' άλλο να κάνουν άραδιώνον παιδιά πού δεν μπουρῶν να τ'α θρέψουν.

Αυτό δεν τ'ο συγχωρήσα ποτέ στους γονείς μου. Άκόμη και σήμερα τους τ'ο λέω. Μ' έφεραν στον κόσμο γιά να μαρτυρήσω και να γίνω ένα χακετικό κι' άρροστομίο παιδί, πού διαρκώς πάλεμε να τ'ο θάνατο. Οι γονείς μου γιά να με σώσουν άπ' αυτόν και πρῶ πάντων γιά να γλυτώσουν από τις φρονές μου μ' έλειψαν σ' ένα δημοστό βρεφοκομείο και με έξωσαν. 'Α, ήταν τρομαχτικά εκεί πέρα! 'Η υσοκόμες μ'α άρηναν να κλαίμε γιά τ' άνοιξη, λέει, ή φωνή μας και δεν μ'α δίνανε γάλα παρά όταν θέλανε άνοιξη. Έμένα εκεί πέρα ως τ'η μέρα πού έλειψα τ'α πέντε χρόνια μου. 'Ημουν ό «παππούς» τ'ου βρεφοκομείου γιατί όλα τ'α παιδιά δεν μέναν εκεί παρά μέχρι πού γίνονταν ενός χρόνου. Σ' μένα είχε γίνει αυτή ή έξαιρεσι γιατί, όπως σάς είπα, ήμουν χακετικός κι' ή υσοκόμες με λυπότανουν να με παραδώσουν σ' ξένα χέρια. Κι' οπότεοσ ότε και σήμερα τολμά να πιστεφω ότι ή φτώχεια μπορεί ν' άναγκάξη μιά μητέρα να πετάξη τ'ο παιδί της σ'τ'η βρεφοδόχο. Τόλιμα μάλιστα να τ'ο πώ αυτό στους γονείς μου. Μ'α κυττάζαν με μιά άπεφράγητη θλίψη κι' ύστερα ο πατέρας μου μού είπε:

— Άκουσε Τζέκυ, τώρα είσαι πενή μεγάλο παιδί και μπορείς να μ'α καταλαβαίνεις. Σέρεις να ξεχωρίζεις τ'α πράγματα και να κάνης διάφορες σκεψεις. Τα παιδιά έχονται στον κόσμο χωρίς να τ'α θέλη κανείς άνθρωπος. Άμα θά μεγαλώσης θά μπουρῆς να έξηγήσης καλύτερα τ'α λόγια μου. Όταν ή μητέρα σου σ'ε γέννησε ή πρώτη μου σκέψη ήταν να δ'ε ξεαρῶνισο. Σ' έπρηξα μάλιστα από την κοιλία σου μιά νύχτα και πήγα να σ'ε πετάξω σ'τ'η θάλασσα. Έτσι θά γλυτώσες; μ'α και καλή από τ'α βάσανα. Σ'τ'ο δρόμο όμως έκανε διαβρομένο κρο κι' άρχισες να κλαίς. Γότε με πήραν και μένα τ'α δάκρυα. Κατάλαβα ότι δεν είχα τ'ο δικαίωμα να σ'ε σκοτώσω κι' ότι έπρεπε να σ'ε μεγαλώσω. Έπειτα ένοιωθα ότι αυτό τ'ο έγκλημα θά με βασάνιζε σ' όλη μου τ'η ζωή. Μή ξεοάνιζε λοιπόν τι να κάνω κ'άθησα σ'τ'ην άρχη ενός πεσοδρομίου και σκεπτόμουν την τραγική θέσι μου. Ένώ σ' ά γλυτώσα δεν μπουρῶσα να σ'ε κρατήσω γιά να μ'η πεθάνης της πείνας. Αίτος ό θάνατος θά ήταν γιά σένα πολύ μαρτυρικός. Σαφινά μιά ιδέα πέρασε από τ'ο μυαλό μου.

'Αν σ' έρωχηνα σ'τ'η βρεφοδόχο ύπῆρχε ή έλπίδα μιά μέρα να σ'ε βρω πάλι. Και πράγματι όταν άνεκτησα τ'ο θάρος μου άπεφάσισα. Έγραφα τ'ονομά σου σ' ένα χαρτί τ'ο καρφίτσωσα σ'τ'ο στήθος σου και σ' έρωχιζα μέσα σ'τ'η βρεφοδόχο, όπως ρίχνει ό ταχυδρομικός μιά έπιστολή σ'τ'ο γραμματοκομείο. Έπειτα έφυγα σάν κλέφτης και χ'άθηξα μέσα σ'τ'η νύχτα ένω σ'τ' αυτιά μου βούτιζαν άκόμη τ'α κλάμματα σου. Πέρασαν από εκείνη τ'η νύχτα πέντε χρόνια. Σ' αυτό τ'ο διάστημα κατορθώσα να βρω μιά μικρή δουλειά. Τότε πήγα σ'τ'ο βρεφοκομείο κ'άτσα τ'α βιβλία του σ'τ'ην ήμερομηνία της εισόδου σου σ'τ'ο άσυλο, και σ'ε βρήκα. 'Ησουν ό αριθμός «06634». Γύρισα χαρούμενος σ'τ'ο σπίτι. Μά σου έκλαιγες γιατί σου ήμουν άγνωστος και με φοβόσουν.

Κι' άλήθεια φαίνεται ότι έχω μαντέψει τ'η δυστυχία πού με περι-

Ό Τζέκυ Κούπερ

('Η συνέχ.εις την σελ. 1510)

ΕΡΩΣ ΝΙΚΗΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1474)

Μαίρη, με πιστεύεις;

— Σε πιστεύω — είπε η νέα και σφράγισαν τούς θυμούς τους με ένα φιλή.

Άκριβος ένας χρόνος είχε περάσει, όταν η Μαίρη έφθασε στη Βαϊζόγκα με το γιούτ του Ντάις Φόρτς. Είχαν ταξιδέψει μία ολοκληρωθείσα μαζί ως το Κολόμπο. Εκεί οι άλλοι είχαν αποβιβαστεί και μονάχα η Μαίρη με την Μίσις Ντέρισον εξακολούθησαν το ταξείδι τους με το γιούτ του Φόρτς ως τη Βαϊζόγκα.

Ο Φόρτς ήταν πλουσιώτατος κι είχε ξεπεραστεί με την Μαίρη. Τ' όνειρό του ήταν να την κάνει γυναίκα του. Είχε την ιστορία της αγάπης της και γνώριζε το πάθος του Ρίτσαρντ. Μιλούσε περιφρονητικά γι' αυτόν. Αποφύγετε πως ήταν δυνατόν, μία νέα σαν την Μαίρη, ν' αγαπήσει έναν τέτοιο ανάξιο άνδρα, χωρίς θέλημα.

Ήταν ξημέρωμα όταν έφθισαν άγρια έξω από τη Βαϊζόγκα. Ο Ρίτσαρντ όποιος περίμενε το γιούτ, έπεσαν να συναντηθούν τη μνηστή του. Είχε ανατρίχια την τρομοκρατία του κι είχε ναυαγήσει τον παλινό έαυτόν του. Ο Φόρτς τον δεχτηκε με διαχινωτικότητα αλλά μέσα του ένοιωσε ένα μίσησ φροβό εναντίον του. Η συνάντησή του Ρίτσαρντ με την Μαίρη υπήρξε συγκινητική.

Οι δύο νέοι βγήκαν απ' το πλοίο και πήγαν στην παραλία. Την επομένη επρόκειτο να γινή ο γάμος τους κι ο Ρίτσαρντ ήθελε να δείξει στη μνηστή του το σπίτι τους. Ο νέος είχε επιμεληθεί την επίπλωσι του σπιτιού κι είχε φροντίσει ώστε να μη λείπει τίποτε.

Αδύτη εινε η φωνή μας, ειπε ο Ρίτσαρντ κι έσφιξε τη μνηστή του τρυφερά στην αγκαλιά του. Μαίρη, αγαπημένη μου, κράτησα τον όρκο μου, η πίστις στην αγάπη μας με βοήθησε. Όταν δεν μπορούσα να ήσυχασώ, έπι δροσερό δάκρυμα, έτρεχα άπαινο κάτω στην παραλία, κι όταν τέλος σωριαζόμουν χάμω, άποκαμύομαι από την υπερβολική κόπωση, έμεινα έτσι άκίνητος ώρες δάκρυμα. Κάποιο βράδυ άποκαμύομην στ' άλγθεια και σε είδα στον ύπνο μου. Από εκείνη τη βραδιά άρχισα να κλιτερωόμαι και σιγά σιγά συνήλθα...

Ο Φόρτς έβρασε με την βενζινάκατο να πάει τη Μαίρη πίσω στο γιούτ. Όταν άποκαμύομην και βοήθησαν μόνι, της ειπε:

— Μαίρη, θέλω να σού μιλήσω για την αγάπη μου για σένα. Πιστεύω να το κατάλαβες τόσο ο' αγαπάω! Σέρω πως αύριο πρόκειται να παντρευτείς και σε ρωτώ: Σοβαρά άποφάσισης να παντρευτείς μ'ένα νέο ανάξιο σού;

— Πηγαίνετε με στο πλοίο, μίστερ Φόρτς — άπάντησε η νέα ψυχρά — καλά θα κάνετε να ξεχάσετε τα λόγια που είπατε. Όσοσο αύριο με ρωτάτε, μισώ να σας πω, ότι ο Ρίτσαρντ εινε το παν για μένα. Πως και γιατί δεν ξέρω, αυτή όμως εινε η άλγθεια. Τόν αγαπάω!

Χωρίς να τη άλλη λέξει ο Φόρτς έπείσθησε στο γιούτ. Κι' ενώ η Μαίρη άνεβαινε τις σκάλες, έκείνος μοιροβόλησε με πέλαμα:

— Κι' όμως έγω θα τα χαλάσω και θα γίνης δική μου.

Το βράδυ ο Ρίτσαρντ δείπνησε άπάντο στο γιούτ. Τα φαγητά ήσαν έλεκτά, τα δροσερά φρούτα κι η παγωμένη σαμπάνια άπολαυστικά. Η αδύτη ρώδιζε όταν ο Ρίτσαρντ σηκώθηκε να φύγει. Ο Φόρτς τον συνοδούε ως κάτω στη σκάλα. Αλλά άμέσως σχεδόν έπείσθησαν πίσω πάλι. Το χέρι του Ρίτσαρντ ήταν ματωμένο. Ο νέος γελούσε κι ο Φόρτς τού ζήτησε συγκινημένη φαίνεται πως δεν εκείνοι κατέβαιναν, ένας από τους Ίνδους ναύτες του γιούτ άνεβαινε, και χωρίς να θέλει σόνατρε άπάντο στο Ρίτσαρντ. Το χαμάλι το όποιο φορούσε στο ζωνάρι του έζυργε ως τη θήκη του και πλήγωσε τον νέο στο χέρι. Επ' τώδες δεν ήταν τίποτε σοβαρό. Η Μαίρη έπλυνε κι έδεσε την πληγή. Κατόπιν όταν έφυγε ο μνηστή της, πήγε κι άκοιμήθηκε στην κουκαστή. Είπε τον Φόρτς, ο όποιος έδεσε μία μπαμπούλα στον ύπρηχό του Ρίτσαρντ, ο όποιος είχε έρθει να παραλάβη τις άποσκευές της και τον άκουσε που έλεγε :

— Απ' αυτό το ούισαν να δίνης στον άρεντικό σου...

Έξάλλος η Μαίρη έτρεξε τότε κοντά στον Φόρτς και του ειπε :

— Το ούισαν αυτό περιέχει ναρκωτικό... Μη λέτε όζι...

— Τρελλάθηκες Μαίρη; άπάντησε ο Φόρτς γελώντας.

— Ναί, τ'ό ζέρω. Είμαι βέβαιη. Κι' ο τραυματισμός του Ρίτσαρντ δεν ήταν τυχαίος. Ώρα τα καταλαβαίνω όλα. Θέλει να χαλάσης με τον Ρίτσαρντ, ώστε αύριο να... να... Άκουσε, Φόρτς, θέλω άμέσως μία βάρκα άλλωστε...

Ο Φόρτς γέλασε πάλι και θέλησε να την άγκαλιάσει.

— Δεν μπορείς να βγής στην έρηιά, Μαίρη.

— Αυτό θα το δούμε! φώναξε η νέα κι' άπότομα τραβήχτηκε από τα χέρια του. Έλεται, προτού εκείνος προλάβει να την συγκρατήσει, ριζτηκε στη θάλασσα.

— Θεέ μου! Μαίρη!... Γύρισε πίσω — φώναξε ο Φόρτς με φρίκη.

Η θάλασσα ειναι γεμάτη καραβιάς...

Άλλά η νέα ούτε πρόσεξε στα λόγια του, μόνο τραβούσε ίσια για την παραλία. Από την βενζινάκατο όμως, ο Ρίτσαρντ είχε αντίληψη την πίστι της νέας στο νερό κι' άμέσως γύρισε πίσω. Σ' ένα λεπτό βρισκόταν κοντά της.

Ο ίδιος την βοήθησε ν' άνεβη στη βάρκα.

Κάτωρος από το κακό του γιατί τα σχέδιά του είχαν άποτύχει, ο Φόρτς είδε τη νέα να φύγει στην άγκαλιά του Ρίτσαρντ. Έκείνη τη στιγμή ο ήλιος άνέτειλε. Κι' όπως η πρωινή αύρα άνέμισε, τα δάκρυμα μαλλιά της νέας, λαμπεροπούσαν σαν χρυσάφι κάτω από τις πρώτες άκτίνες του ήλιου και σχημάτιζαν ένα φοτιστάκι γύρω στο κεφάλι της.

— Πηγαίνε με στο σπίτι μας — ψιθύρισε η Μαίρη στον μνηστήρα της — σήμερα ειναι η μέρα του γάμου μας.

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΤΗΣ ΝΑΝΣΥ ΚΑΡΟΛ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1496)

να μ' αγαπάς;

— Μά σε λατρεύω, σαν άθάνα κι' άνιθεη γυναίκα.

Ο άνδρας μου τότε άταραχος έβγαλε το καρνέ του και πού άπαριθμούσε όλες τις παληανθρωπικές πού του είχε κάνει στα έφτα χρόνια της συμβίωσης μας. Έγω τ' άχασα και προσπάθησα να δικαιολογηθώ. Μά εκείνος μ' έμπόδισε :

— Άσε παιά τις ψευτιές κατά μέρα, μου ειπε. Ποτέ δεν μπόρεσε να με κοροδιέψης. Μά εγώ την ύπομονή να σ' άφήνω να στραβοπατάς, με την έλπιδα ότι θά βαρυνώσουν στο τέλος. Μά βαρυνέται κανείς τον έρωτα ; Έτσι χωρίσαμε.

Γιά να διασκεδάσω λοιπόν την στενοχώρια μου παντρεύτηκα άμέσως τον εκδότη Μπόλτον Μάλορν. Άλλ' αυτός ήταν τόσο κοτούς, πού έπειτ από ένα μήνα τον χώρισα.

Έζησα άρκετό καιρό μόνη με τους φίλους μου. Ξευχτούσα στα διάφορα κέντρα, έκανα ένα σωρό τρέλλες και κάθε βράδυ άφηνα στην τύχη να μου φέρη κοντά μου το σύντροφό της μοναξιάς μου. Μά όταν μ' έπιασαν η μελγχιολίες μου σκεφτόμουν πάντα τον Τζάκ Κίρκλαντ, πού ήταν ένας άληθινός άνδρας.

Κι' όταν είδα ότι δεν μπορούσα παιά να ύποφέρω το χωρισμό του πήγα και τον βρήκα για να τον παρακαλέσω να με πάρη πάλι στο σπίτι του. Έκείνος έμεινε λίγη ώρα σκεφτικός κι' ύστερα μου ειπε :

— Η άλγθεια εινε ότι κι' έγω δεν έπαυσα να σ' αγαπάω. Μά φοβάμαι το χαρακτήρα σου. Εισαι Ικανή ν' άρχισης πάλι τα ίδια. Γι' αυτό σού προτεινω να ζήσουμε σαν φίλοι.

Κλείσαμε τη συμφωνία μας μ' ένα παθητικό φιλή. Από τότε ζούμε ευτυχισμένοι. Άλλά έγω δεν μπορώ να φρονιμώσω. Και γι' αυτό πολύ φοβούμαι ότι μία μέρα θά μου δώση πάλι ο Κίρκλαντ... τα παπούτσια στο χέρι!

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΖΕΚΥ ΚΟΥΠΕΡ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1502)

μενε. Στο βρεφοκομείο έτρωγα τρεις φορές τη μέρα. Στο σπίτι μου όμως τα φαγητά ήταν πολύ διαφορετικά. Έτρωγα μία φορά μόνο το μεσημέρι και το βράδυ κοιμώμουν νησιτικός. Όταν ύπνο μου ώστόσο ξεχνούσα αυτό το μαρτύριό μου κι' έτσι δεν παραινούομαι.

Κι' αυτή η ιστορία εξακολούθησε ως τη μέρα πού άρχισα να παίζω στον κινηματογράφο. Τότε τα πράγματα διορθώθηκαν. Η χαρά ήθε πάλι στο σπίτι κι' ο πατέρας μου ζανάναψε την πία του. Στην άρχη βέβαια δεν κερδιζα πολλά. Μά σιγά, σιγά άρχισα να γίνουμαι γνωστός κι' άταραχίτης. Κι' από εκείνη την έποχή άρχισα να ζώ. Με τα λεφτά μου βοήθησα τον πατέρα μου να γτιάξη ένα ωμοφορ σπιτι, το όποιο διακόες μεγάλουε μέχρι πού έγινε μια ύπεροχη βίλλα.

Οι γονείς μου παιά ειναι γίνει άγνωστοί. Τιποτε δεν πρόδιδε τη δυστυχία πού ειναι τραβήξει. Η μόνη σκέψη τους τώρα ήταν η μόρφωσι μου. Γι' αυτό μου πήραν ένα σωρό δασκάλους κι' άρχισαν να με κάνουν άβηλοπο. Έγω, φυσικά, θύμονα και πετούσα δεξιά κι' άριστερά τα βιβλία.

Οι γονείς μου παιά ειναι γίνει άγνωστοί. Τιποτε δεν πρόδιδε τη δυστυχία πού ειναι τραβήξει. Η μόνη σκέψη τους τώρα ήταν η μόρφωσι μου. Γι' αυτό μου πήραν ένα σωρό δασκάλους κι' άρχισαν να με κάνουν άβηλοπο. Έγω, φυσικά, θύμονα και πετούσα δεξιά κι' άριστερά τα βιβλία. Ο πατέρας μου όμως πού εινε ένας πολύ άσθητικός άνθρωπος θύμονε και μου κοκκίνιζε τ' αδιά. Έτσι αναγκάστηκα να μάθω ένα σωρό γράμματα. Για μένα ο πατέρας μου εινε ο μεγάλος μου φίλος. Με συνοδούει παντού. Άκούμη και στα «στούντιο». Μου έχει άγοράσει ένα πλήθος παγινιδία και μια μοτοσυκλέτα, με την όποια συνοδούει τους συναδέλφους μου στις εκδρομές τους. Μά τι τα θέλω; Μου εινε πολύ δύσκολο να ξεχάσω το τραγικό χόνητι της δυστυχίας μου. Εινε τα μόνα πού μου εκαναν εντύπωση, γι' αυτό σας τα διηγούη με με κάθε λεπτομέρεια. Όσο για τη σημερινή ζωή μου εινε στρίγνηση. Κάθε μέρα τη διαβάζετε στα κινηματογραφικά περιοδικά. Αν θέλετε όμως καμιά φωτογραφία μου πορώ να σας την σταλίσω. Σ' άκουει να μου γράφετε δυο λέξεις στη διεύθυνσή μου, στα «στούντιο». Σ' άκουει πού βρισκόμαστε στο Κούμπερ Σίτυ της Καλιφορνιας.

Και τώρα θα σας εξομολογηθώ κάτι. Καμιά φορά ότε' ακέφτωμαι τη ζωή μου στο βρεφοκομείο άμφιβάλλω... αν εμια ο πραγματικός γιός του μίστερ Κούπερ! Η νοσοκόμης ήταν τόσο άπροσπετες ώστε διόλου άπίθανο να έκαναν κανένα λάθος κι' αντί να δώσουν... έμένα έδωσαν ένα ξένο παιδί στον πατέρα μου! Αδύτη η άμφιβολία, σας όρκίζομαι, ότι θα με βρουνόζη σ' όλη μου τη ζωή.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΟΛΕΝΚΑΣ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 1505)

κόταν στο άπέναντι πεζοδρόμιο και δάγκωνε τα μουστάκια του. Ο Μπένια πέρασε από κοντά του και του ειπε :

— Τα σέβη μου, ξεχώατουμε. Πώς σας φαίνεται αυτό ;

Και κούταξε τις φλόγες, μένα ειρωνικό χαμόγελο.

Όταν, ο Μπένια κατόπιν γύρισε στο σπιτι του, τα φωνάρια ειναι σβύσει παιά στην αλή. Ο γάμος εινε ύπνη. Ός η θελε. Με μία μικρή πυρκαϊά στη Νομαρχία, πού ειναι βάλει τρεις από τους ανθρώπους του, οι χωροφύλακες δεν άναστάσαν το γάμο της άδελφής του. Ο Μπένια Κρικ άγαπούσε την Όλένκα, σαν πατέρας και δεν άφηνε τους «σαυρωφύλακες» να την πικράνουν τη μέρα του γάμου της. Κι' έτσι ειπε κι' έβαλαν φωτιά στη Νομαρχία κι' εξακολούθησε να εινε «βασιλιάς» στην Όδησο.

I. ΜΠΑΜΠΕΛ